

Index

• Intruducció.....	6
• Psicologia general.....	7
• Psicologia criminal.....	10
• Genètica criminal.....	12
3.1 Introducció a la psicogenètica patologica.....	12
3.2 Què és un gen?.....	14
3.3 Assassins per naturalesa.....	15
3.4 Sistema límbic i la violència.....	17
3.5 Cervells violents.....	18
3.6 Els gens determinen la meitat de les conductes criminals.....	21
Desencadenants del crim.....	23
4.1 El paper dels pares.....	23
4.2 La triada fatídica.....	24
4.2.1 Piromania	
4.2.2 Crueltat amb els animals	
4.2.3 Incontingència	
4.3 Infància traumàtica.....	25
4.4 Psicosis.....	26
4.5 Desviació sexual.....	29
4.6 Locura.....	30
4.7 Fantasies mortals.....	31
4.8 Demonis de la societat	32
5. Modalitats	33
5.1 En sèrie.....	33
5.1.1 La fase Aurea.....	36
5.1.2 La fase de pesca.....	36

5.1.3 La fase de seducció.....	37
5.1.4 La fase de captura.....	37
5.1.5 La fase del assassinat.....	37
5.1.6 La fase fetitxista.....	37
5.1.7 La fase depressiva.....	37
5.2 Esotèrics.....	38
5.3 Licàtrops.....	38
5.4 Sàdics.....	40
5.5 Satànics.....	41
5.6 Vampírics.....	41
6. Exemples reals.....	42
6.1 Ed Gein,serial.....	42
6.2 Crim d'Almansa, esotèric.....	43
6.3 La bestia de Gevaudan, licàntrop.....	46
6.4 Vlad Tepes, sàdic.....	49
6.5 David Berkowitz: El Fill de Sam,satànic.....	52
6.6 Albert Fish ,vampíric.....	55
7. Glossari de conceptes (paraules amb asterisc).....	59
• Conclusió.....	60
9. Bibliografia.....	62

0.Introducció

El crim, en concret, l'assassinat, des de fa molts anys es venen cometent atroços assassinats, el cas és que hi ha gent que mata en un moment donat a algú, sense pensar- ho, en una baralla, en una fallida de plans, per accident..però hi ha un gran nombre de persones que capten l'assassinat d'altra forma, inclòs placentera, i fan d'aquest acte un fet similar al d'un artista donat cabuda en el món a la seva obra d'art. Doncs bé, aquest és el tema que es preten tractar en aquest treball; la psique d'aquestes persones que disfruten del fet de matar, intentar saber que hi ha dins del seu cap perquè el fet de treure-li la vida a algú els hi valgui per deleitar-se...de com el fet d'impartir patiment i dolor pot sopsar-li a l'agressor plaer.

No és que sigui una seguidora d'aquestes persones, però és tant gran la meua curiositat que he pensat que podria ser prou interessant aprendre sobre això.

Aquest treball esta estructurat de la següent forma: primerament trober sintetitzada la idea de psicologia general, ja que sols aquest apartat ja es podria fer un bon treball. Després troben un petit anàlisis de l'essencia de la q s'encarrega la psicologia criminal. Tambè està inclosa l'opinió de la ciència, és a dir, la part de la genètica que dona explicacions a aquests fets. Després tenim una síntesi dels possibles desencadenats i dels factors de la vida d'una persona que la fan tendir cap a una actitud més violenta que no pas els altres. Després tenim una classificació dels criminals segons actuen i per concluir el temari uns casos reals de cada modalitat.

1. Psicologia general

Actualment, la psicologia és l'estudi científic de la conducta i dels procesos mentals. La conducta és una activitat mediant la qual un organisme viu i es relaciona amb el medi en el qual es despleguen totes les possibilitats de control i modifocació i s'adapta a ell per sobreviure.

La conducta es observable i canvia degut a l'experiència i a l'aprenentatge, als canvis transitoris en el seu estat fisiològic...a partir d'ella fem referències sobre els processos subjectius interns, com el pensament, la motivació o l'emoció.

La psicologia és una ciència experimental i sistemàtica. El seu caràcter científic es deu al seu mètode hipotètic-deductiu i a l'observació rigurosa i sistemàtica dels fenòmens psicològics.

La psicologia opera amb diferents nivells d'anàlisi.

- espècie: Humana, animal...
- cultura: anglisajona, xina, musulmana...
- grup: família, treball, amics...
- Díada: parella, mare-fill, alumne-professor....
- Individu: adult, nen, minusvàlid....
- Procès psicològic: personalitat, motivació, raonament....
- Component psicològic: computacions, estratègies, reds neuronals..

Totes les disciplines operen amb els diferents idees sobre la naturalesa del ser humà i de les formes de conèixer-lo. La psicologia desenvolupa les seves investigacions segons unes postures epistemològiques, avui en dia s'enfronten dues:

- objectivisme: coneixement com a representació real
- constructivisme: coneixement com a construcció de l'experiència.

En la vida diària les persones tracten de:

- descriure: els psicòlegs recullen les dades i reaacaben la informació detallada sobre un comportament.
- Explicar: la psicologia tractarà d'esbrinar les causes d'una determinada conducta.
- Preveure: La relació causa-efecte permet preveure els fets posteriors
- Controlar: La supervivència depèn de la capacitat de donar respostes apropiades a les circumstàncies estimulars del seu medi.

En la psicologia s'ha de diferenciar entre Psicologia bàsica i aplicada.

- Bàsica: Investigació dels procesos psicològics i amb mètodes científics
- Aplicada: S'ocupa de la funcionalitat dels processos psicològics en els diferents ambients.

Psicologia Bàsica:

- Psicologia General: investiga sobre la natura i funcionament dels processos psicològics bàsics, com la memòria.
- Psicologia Social: anàlisi de les influències
- Psicologia de la personalitat: Què característiques defineixen a la persona i com interactuen les forces genètiques i ambientals en la personalitat.

La psicopatologia

La psicopatologia sosté que els trastorns mentals eren semblants als trastorns físics i considera necessària la recerca d'una causa orgànica específica de cada trastorn. Coneguen les causes neurològiques o bioquímiques d'una malaltia seria possible tractar els símptomes patològics del malalt.

2. Psicologia criminal

El vast i complex camp de les relacions entre la psicologia i la criminologia es cobert per diferents disciplines, com ara la psicologia criminal, la psicologia forense o la psicologia jurídica. Aquí ens centrarem només en la psicologia criminal.

La psicologia criminal és una disciplina que s'ocupa concretament del delinqüent, es constitueix com l'instrument més eficaç de l'antropologia criminal*, ja que s'encarrega d'estudiar la psique* del home delinqüent, determinant els desenvolupaments o processos d'índole psicològica verificats en la seva ment.

S'ha de remarcar que en l'actualitat, la psicologia criminal ha rebasat en molt el límit de l'observació individual del subjecte antisocial expandint-se cap a estudis de la conducta criminal i dels factors psicològics que influeixen en la criminalitat, siguin aquests individuals o col·lectius.

Un autor destacable en aquesta àrea és Hilda Marchiori, que opinava que la psicologia criminal tracta d'esbrinar, de conèixer, què és el que indueix a un subjecte a delinquir, que significat té aquesta conducta per a ell, perquè la idea de càstig no l'atemoritzava i el fa renunciar a les seves conductes criminals

Els temes d'estudi més importats respecte a la psicologia criminal són:

- Teoria de la personalitat
- El crim com a procés psicològic
- Les emocions i les passions criminals
- Els temperaments
- La caracterologia criminalògica
- Les motivacions psicològiques del crim
- El desenvolupament i els factors psicològics d'algunes conductes antisocials o parasocials: homicidi, hurts, fraud, violació, prostitució, suïcidi...

Es podria sintetitzar la psicologia criminal com l'encarregada de l'estudi d'aptituds, processos mentals, personalitats, motivació del criminal i del seu crim...arribant a abordar el més pertinent de la psicologia del individu passant per la psicologia dels grups socials o antisocials.

3. Genètica criminal

Aquest espai està dedicat a la part del crim que ve determinada per la genètica, per això he investigat i adjunto un primer punt d'introducció a la psicogenètica patològica

3.1 Introducció a la psicogenètica patològica

Des de sempre, els processos de la genètica van atreure l'atenció de les més diverses teories de la criminalitat, esmentant-se el problema de la herència criminal.

Tradicionalment es van seguir dues línies d'investigació. La primera evidència el significatiu percentatge de persones unides per un parentesc consanguini* entre els malalts mentals, i la segona la que detecta la presència d'un gravament hereditari* morbós o degeneratiu molt superior en individus criminals comparats amb els no criminals.

L'estudi de les famílies criminals i la genealogia dels delinqüents han proporcionat dades i crítiques tant d'ordre ètic com metodològic. Les noves possibilitats que ofereix la genètica personal i les que s'espera que es disparin amb la consecució de la descodificació general i completa del genoma humà, sens dubte permetran concluir amb tot rigor científic la existència i les conseqüències de la herència criminal

Existeix un projecte per instituir un cementiri genètic, garantitzant tècnica i jurídicament la preservació de l'ADN durant molts anys. De les conclusions a les que s'arribi per l'anàlisi de molts genotips* del que també es coneixera un perfil biogràfic i el seu fenotip*, és a dir, la influència del medi, la criminologia podrà comprendre fenòmens delictius (psicopàtics) o marginals (sociopàtics), i, pot ser, anticipar-se a ells eficaçment, sempre respectant el Dret.

Un pas molt més ambiciós, polèmic i difícil es donaria si la psicogenètica es pogués portar a les presons. El primer objectiu seria el delinqüent compulsiu que decididament lluita contra les seves pròpies tendències naturals, sempre que sigui capaç de comprendre la seva predisposició genètica i quan la biomedicina pugui fer per controlar les patologies de la seva conducta. La qüestió és, delinqüent o no, quants estaríem disposats a analitzar, comprendre i superar el nostre propi genoma? Pot ser la resposta també estigui escrita en l'ADN d'algun cromosoma*.

De fet, equips americans i israelites han trobat un gen codificador del receptor D4 dels dopaminèrgics*, unes seqüències llargues de l'ADN que donen als seus portadors un rendiment particularment alt en proves que requereixen curiositat, en tant que els portadors de gens D4 curts solen arribar a puntuacions més baixes. D'aquí que s'hagi arribat a dir a aquest gen el gen de l'investigador.

Científicament una mica més enllà, en el més profund de la intimitat genètica, pot trobar-se la predeterminació violenta. És l'última de les causes que la psiquiatria, la psicologia i la criminologia han d'estudiar tan lleial com intel·ligentment

3.2 Què és un gen?

Un gen és una petita peça d'un genoma*. És la unitat fonamental de la herència. Els gens es troben en les cromosomes i estan constituïts per ADN. Els diferents gens determinen les diferents característiques d'un organisme.

El nombre de gens en un genoma varia de espècie a espècie. Els organismes més complexos tendeixen a tenir més gens. Els bacteris tenen de varis cents a milers de gens. El nombre de gens humans està entre 25.000 i 150.000

El concepte de gen es remonta a finals del segle XIX. Gregor Mendel, un monjo checoslovac, utilitzava el jardí del monestir per realitzar una sèrie d'experiments amb plantes. Una de les observacions més importants de Mendel va ser que les característiques eren heretades en forma discreta de generació en generació. Mendel va raonar que si les característiques s'heredaven en forma discreta, llavors la informació hereditària també havia d'existir en forma discreta. Ell els va dir Elements i avui es coneixen com gens.

Tots els individus d'una espècie tenen el mateix bloc de gens, el que fa que els individus siguin diferents és

que els gens tenen diferents formes, o alels

Cada individu té dos còpies de cada gen, un hereditat de cada pare. La forma en que interactuen les còpies determinen les característiques de l'organisme. Existeixen gens dominants i recessius. Solament els individus que tenen dos alels recessius expressen la forma recessiva d'aquesta característica. Aquells que tenen un alel recesiu i un altre dominant expressen la forma dominant de la característica.

Però, en general, la genètica humana és més complicada. Un gen pot afectar varies característiques, una característica pot estar afectada per varis gens. I molts gens estan influenciats pel medi ambient.

3.3 Assassins per naturalesa

El medi ambient com a factor no explica per si mateix l'aparició de la conducta criminal. Si existeix alguna explicació genètica és difícil de determinar, seria una mutació molt discreta, de fet, és molt difícil acceptar que hi puguin haver famílies d'assassins. Encara no es té coneixement d'un gen assassí però les investigacions han revelat que hi ha certes tendències genètiques que es predisposen a conductes violentes.

El factor químic

Alts nivells de testosterona* no resulten perillosos mentre no es convini amb un baix nivell de serotonina* perquè les conseqüències poden ser perilloses. La testosterona s'associa a la necessitat de dominar però, està clar que no tots poden ser els reis donat que existiesen molts mecanismes fre, entre ells l'hormona serotonina que manté estables els pics de tensió emocional.

Nivells anormalment baixos d'aquesta substància provoquen que la frustració porti a la gent cap a conductes agressives i a períodes de sadisme. La detenció de desajustos químics implica que es requereix tractament mèdic.

Metalls com el manganès, ferro, cadmi i coure han sigut trobats en alts nivells dins del sistema de diversos criminals violents. L'excès de manganès disminueix els nivells de serotonina i dopamina en el cervell, situació que representa el preludi de la violència. L'alcohol acentua la contaminació per metalls de la sang.

Defectes cerebrals

D'acord amb diversos investigadors, defectes al cervell o lesions greus en el mateix són un factor present en els casos de conducta violenta i/o psicopata. Lesions al hipotàlam, el lòbul temporal o en la regió límbica provoquen desajustos en la conducta i en la personalitat.

El hipotàlam regula el sistema hormonal i les emocions. El nomenat cervell superior té poc control sobre aquesta regió. I existeix una gran relació entre les regions que controlen la sexualitat i l'agressivitat dins del mateix hipotàlam. Aquesta regió cerebral pot lesionar-se a través d'un accident o per desnutrició.

El lòbul temporal és més susceptible al dany físic degut a que la part del crani que el protegeix és molt fina. Les lesions per cops secs o trauma provoquen en l'afectat reaccions emocionals violentes. Generalment les lesions del lòbul deriven en problemes d'epilepsia.

L'investigador Pavlos Hatzitaskos va demostrar que una gran part dels condemnats a mort va tenir severes lesions cerebrals i que el 70% dels pacients que van patir algun dany físic van desenvolupar alguna conducta violenta. La majoria dels assassins van patir lesions al cap durant les pallses de les quals van ser objecte, cops accidentals o no...

La genètica i la fisiologia són factors decisius en el desenvolupament d'un assassí però no són capaços de

explicar-ho tot. Els factors ambientals poden crear o destruir per complet una personalitat psicòpata. Mediant l'estudi de EEG* s'han descobert que de 30–38% dels psicòpates tenen un patró anormal d'ones cerebrals; aquestes ones provenen dels lòbuls temporals i del sistema límbic del cervell (les zones controladores de les emocions).

3.4 Sistema límbic i la violència

Una teoria vincula la violència amb la ignició del límbic.

Anneliese Pontius, psiquiatra de Harvard, creu que algunes persones solitàries que cometten actes de violència estan patint un desordre epilèptic que s'anomena reacció disparadora de la psicosis límbica.

Pontius, que ha examinat a centenars de criminals violents, ha documentat els casos de 17 individus que creu que pateixen aquest síndrome. Aquests estan caracteritzats, segons la psiquiatra, pel següent patró:

- cap té una història de comportament criminal violent
- Tots van cometre crims sense motiu i no premeditats, generalment contra estranys i semblaven sense emocions mentre cometien el crim.
- Inmediatament abans de cometre el crim, cada subjecte va experimentar un sentit profund de confusió, seguit d'alucinacions associades a esdeveniments del passat.
- Mentre cometien el crim, els subjectes van experimentar nauses, vertigen, sensacions de fred, transpiració, incontinència i altres reaccions viscerales.
- Tots els subjectes estaven desorientats durant varies hores després dels seus crims.
- Tots van confessar obertament els seus crims i es sorprenien al sentir-se dient el que havien fet.

Pontius nota que aquest patró és consistent amb l'epilèpsia, que de vegades es precedida per aures, freqüentment causa comportaments irracionals i pèrdua de les funcions corporals normals i generalment són seguides per desorientació. La psiquiatra suggereix que aquests subjectes van cometre crims mentre experimentaven epilèpsies del sistema límbic, una regió que com ja he dit abans està associada amb la memòria i les emocions.

Encara que el nombre dels subjectes tenien EEGs anormals que suggereixen epilèpsia, i la meitat havia experimentat traumatismes de crani, Pontius suggereix que qualsevol altre mecanisme, conegut com ignició, està involucrat. Aquest fenomen, ben documentat en rates, ratolins, conills, gats i primats, es a quan els animals estan exposats repentinament a estímuls suaus i no perjudicials com descarregues elèctriques suaus, aïllament o petites dosis de drogues. Al principi, els animals no mostren una resposta als estímuls, però després d'un període de temps comencen a tenir petits atacs d'epilèpsia i eventualment desenvolupen convulsions.

Degut a que els subjectes eren solitaris, Pontius creu que deuen haver tingut que afrontar sols amb els seus traumes i problemes i que això eventualment va produir la ignició dels atacs quan els subjectes van ser exposats a persones o objectes que disparaven les seves memòries obsessives.

Encara que la teoria de Pontius és provocativa, altres investigadors suggereixen que els atacs violents no van sorgir de la ignició sinó del dany cerebral. Paul McLean, de l'Institut Nacional de Salut Mental, diu jo crec que deu haver lesions d'algun tipus en la majoria dels casos de Pontius; l'únic que encara no les hem vistes.

3.5 Cervells violents

En 1999, els nord-americans van cometre uns 1.4 milions de crims violents.

Els investigadors sempre es van preguntar per què alguns individus són més violents que altres. Una línia d'investigació va trobar evidències de que, a més dels factors culturals i socials, existeixen regions

específiques del cervell que juguen un paper important en l'expressió de les tendències violentes. Mentre que les investigacions encara són suggestives, la continuació d'aquests treballs podria portar a:

- una millor comprensió de quan un mal funcionament cerebral pot portar a la conducta violenta
- Noves intervencions per crims violents que consideren a la biologia.

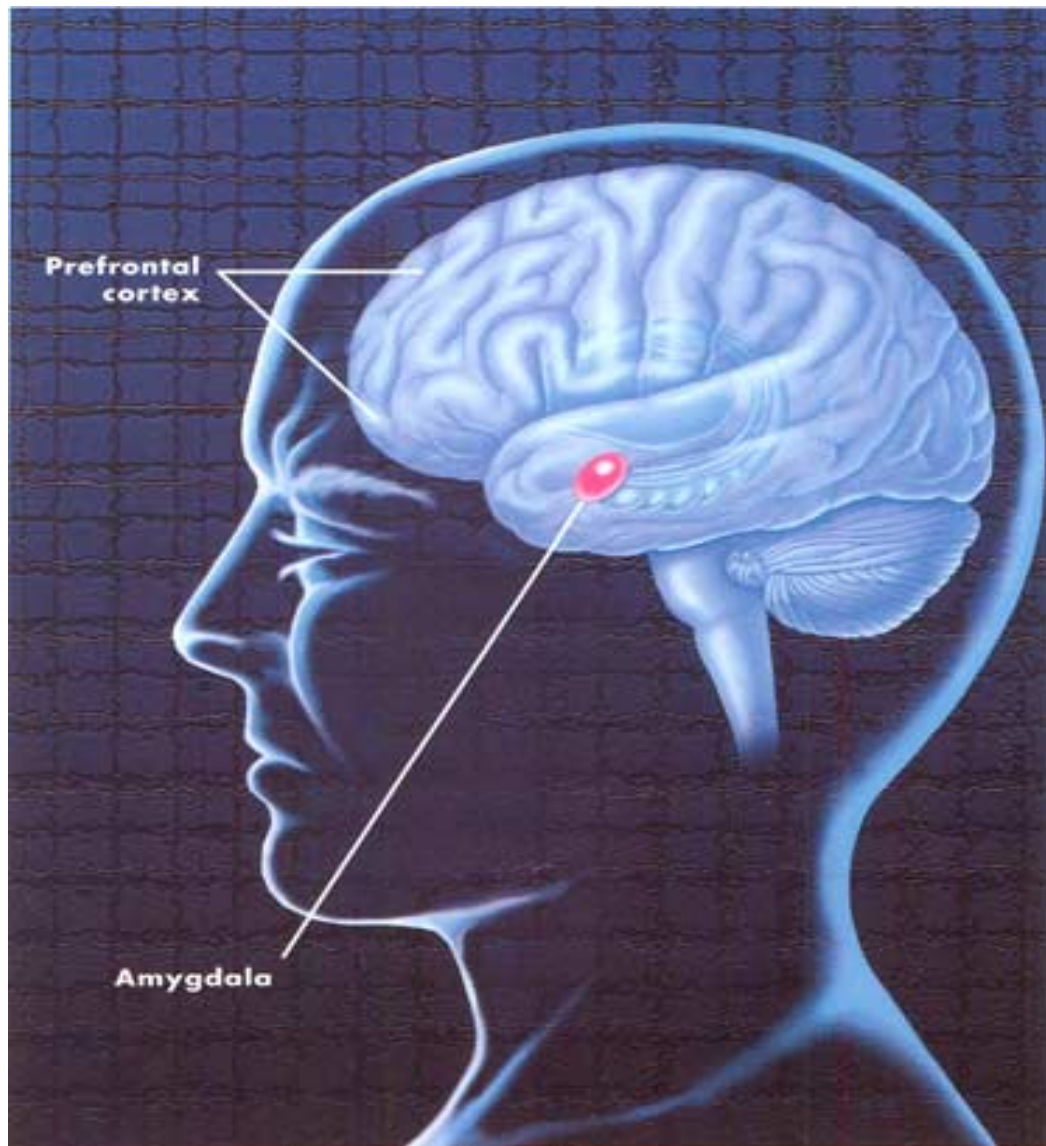
La regió frontal del cervell, nomenada escorça prefrontal, sembla estar altament associada a la violència.

Els anàlisis de pacients sugereixen que el dany a l'àrea prefrontal està vinculat a les tendències violentes. A més, les noves investigacions indiquen que els canvis de comportament surtiexen encara si el dany es produït primerencament en la vida de l'individu quan el cervell és particularment flexible i capaç de sobreportar altres tipus de danys. Per exemple, un estudi en nens que van rebre danys en la escorça prefrontal abans de la edat de 7 anys va demostrar un desenvolupament de comportaments socials anormals caracteritzats per una inhabilitat de controlar la seva frustració, i agressió.

Alguns científics pensen que l'escorça prefrontal normalment actúa con un fre que pot suprimir els impulsos pot ser comunicant-se amb altres àrees del cervell que medien la por i l'agressió, com l'amígdala. Les investigacions en gats durant la década dels 70, per exemple, van indicar que l'activitat de l'àrea prefrontal pot suprimir els actes agrassius. A l'estimular l'àrea prefrontal en els felins, es suprimia l'atac a les rates.

Diversos anàlisis recents d'individus violents demostren que existeix una funció anormal d'aquests àrees cerebrals. Per exemple, en estudis amb imatges en assassins es va descobrir que en promedi l'escorça prefrontal, com també altres àrees més profundes, funcionaven anormalment.

En altre estudi recent, els investigadors van examinar a un grup d'homes violents i antisocials. Comparatas amb els indivudis normals, aquests homes tenien àrees prefrontals mes petites.

3.6 Els gens determinen la meitat de les conductes criminals, segons un expert.

El professor de Psicologia de la universitat de Califòrnia, Adrian Raine, va afirmar que la criminalitat ve determinada en un 50% pels gens de les persones, pel que va destacar l'importància de l'ambient per evitar que aquells evolucionen. Encara que va puntualitzar que el fet de tenir un gen que predispossi a una actitud criminal no vol dir que vagui a desenvolupar-se, sempre i quan a aquesta persona se la situï en un ambient adequat.

Aquest fou un dels aspectes que Raine va desenvolupar durant una conferència d'un curs anomenat Bases biosocials de la violència

L'existència d'una part genètica en la violència és una cosa científica això es el que afirma el professor encara que va puntualitzar que el fet de tenir el gen que et predisposa a una actitud criminal no vol dir que vagui a desenvolupar-se, com ja he dit abans.

En aquest sentit, Raine afirma que una de les maneres d'aconseguir que la criminalitat es redueixi en el futur, es canviar d'ambient a les persones genèticament amb tendència a la violència. Juntament amb aquesta predisposició genètica, senyala altres elements que augmenten les possibilitats de desenvolupament de la violència, com la malnutrició, una actitud negativa de la mare durant l'embaràs i una deficient assistència al

part.

Els gens són causants d'actituds violentes però també poden protegir d'aquestes, ja que, segons diu Raine, els homicides no solen matar a persones amb les que tenen una relació genètica

Aquesta circumstància es veu en el fet de què els padrastres són autors del 53% dels assassinats dels bebès i en què en menys d'un terç dels crims la víctima i l'autor estan emparentats genèticament.

S'ha de matitzar que aquestes raons científiques no són aplicables als terroristes, que solen estar motivats per qüestions polítiques i intel·lectuals i on l'única semblança amb els psicòpates és la falta d'empatia amb les seves víctimes.

També, Raine, fa menció a la tendència a la violència condicionada però l'atura, ja que alguns estudiosos diuen que les persones altes solen ser més violentes i antisocials degut a que acumulen una major quantitat de testosterona.

Aquest expert en Psicologia –Raine– ha realitzat nombrosos estudis sobre psicòpates, i destaca que en EEUU un nen que no viu amb els seus pares té una possibilitat molt més elevada de ser maltractat que si conviu amb ells. Sobre la figura del psicòpata, una malaltia mental que afecta en EEUU a una quarta part dels presos i al 1% de la població total, va assegurar que quins la pateixen porten una mascara de cordura i tenen un encant superficial i facilitat per fer que la gent es senti desitjada, el que fa molt difícil escapar d'ells.

4.Desencadenants del crim

• El paper dels pares

La societat vol comprendre el per què dels crims i per això miren l'entorn familiar del criminal. Joel Norris descriu els cicles de violència com generacionals: Els pares que abusen dels seus fills tant física com psicològicament instalen en ells instints de violència, recurs al qual acudiràn en primer lloc per resoldre els seus reptes i problemes personals. L'abús infantil no solament genera reaccions violentes, sino que afecta al desenvolupament, creixement i la nutrició del petit, entre altres coses.

Alguns pares pensen que ser estrictes i gelosos en la disciplina crea fills diestres i exitosos. Però està demostrat que passa tot el contrari, més aviat resulta un complet desastre.

Al llibre *Sexual Homicide: Patterns and Movies* els autors Robert Ressler, Ann Burgess i John Douglas arriben a la conclusió de què darrera d'aquesta fallida infància, l'individu creix acompanyat de les seves fantasies sobre dominació i control. No experimentant simpatia ni remordiment per els altres. Tota persona es reduïda a un simple símbol que pot ser manipulat d'acord a la fantasia en torn.

Els especialistes tenen molt clar que l'abús infantil, de qualsevol tipus, no és la causa directa en la formació d'un futur assassí però si és un factor molt important per entendre al psicòpata. La gran majoria dels assassins culpen als seus pares i mares, exageren quan descriuen els abusos i el maltracte. Molts volen creure'ls i provoquen que aquests declarin més del compte, així guanyen la simpatia front al públic i en no pocs judges. De totes maneres també hi ha testimonis que afirmen les històries.

Ambos pares solen ser la font de terror per als infants. A la mare se la culpa més que al pare, donat que aquest en moltes ocasions desapareix o mai va estar present. La quieta és si la mare va ser sobreprotectora o molt distant, sexualment molt activa o reprimida. Amb el pare, que perquè fou alcohòlic, golpejador, misogen.

La marginació i la ignorància donen lloc a moltes d'aquestes conductes, que també es converteixen en fanatisme religiós i en violents arrancs per imposar la disciplina.

4.2 La triada fatídica

És curiós però aquests tres fenòmens que nomenarem ara estan presents quasi sempre en els assassins, majoritàriament als serials.

- Piromania
- Crueltat amb els animals
- Incontinència

4.2.1 Piromania

Usualment representa una activitat d'estimulació sexual. La ràpida destrucció de la propietat material és per al piromaniac d'igual intensitat que la destrucció d'altre vida humana, considerada com a objecte. Pel que fa al canvi entre pendre foc i assassinar és molt fàcil per aquests criminals.

4.2.2 Crueltat amb els animals

Torturar animals és un dels més clars focus vermells, perquè s'enten que aquesta no és més que una pràctica per l'incipient assassí. Ferir als companys, reforça els patrons de soletat en l'infant, fet que fa que alliberi el seu estrès contra ésser indefensos. Treuen la fúria que porten dins, però evitant molestes conseqüències socials

4.2.3 Incontingència, quan s'orinen sense control

Orinar el llit és un dels símptomes més desconegut, donada la seva naturalesa íntima, però està estimat que un 60% dels criminals van orinar els seus llits una vegada entrada l'adolescència. Cosa notable si considerem que persones amb lesions cerebrals i retràs arriben a aguantar-se a una edat acceptable. Pel contrari l'assassí sent una persona normal i de vegades extremadament intel·ligent no arriba a controlar aquesta situació.

4.3 Infància traumàtica

A més de la triada de focus vermells existeixen diversos factors més que determinen futures conductes psicòpates. S'ha descobert que alguns assassins van ser adoptats, van ser testimonis a la seva infància de violència extrema o que van ser recluits a reformatoris juvenils, on es van convertir en perillosos criminals.

L'adopció

S'ha descobert que l'adopció és un factor de bastant pes en la psicologia de l'assassí. Una vegada coneguda la seva situació al individu l'asalten dues qüestions fonamentals:

- vaig ser rebutjat pels meus pares?
- Van ser els meus pares uns malvivents o uns heroics?

Si l'infant, per qualsevol raó, ja té un fràgil psique; és més senzill que al saber sobre la seva adopció sorgeixin en la seva ment seriosos problemes de personalitat. El primer que resent és el rebuig per part dels seus pares biològics. Pot ser la seva mare era una prostituta o el seu pare un gánster, o pot ser no. Si l'afectat busca als seus pares i es rebutja novament l'efecte pot ser desastrós. (cas de David Berkowitz, *the son of Sam*)

Testimonis de violència

Veure escenes grotesques durant la seva infància provocar el naixement d'un assassí en potència. Durant els XX als reformatoris s'ha fet de tot menys reformar, està acceptat que la violència d'un lloc així pot influir en

el desenvolupament d'un assassi.(cas de Carl Panzram, que en sortit d'un reformatori on s' havia abusat d'ell de totes les formes possibles va deixar ben clar que el seu objectiu era la destrucció de tot y totes les persones que es creuessin al seu camí.)

4.4 Psicosis

Ja hem comentat com un assassi mira al pròxim, de com en la seva ment el converteix en un simple símbol amb el qual portarà a terme les seves fantasies. Hem de tornar a agafar el tema per treure-li major profit. Al segle XIX es considerava a la psicopatologia com insanitat mental. Actualment se la coneix com un desordre de la personalitat social o sociopatologia. Els experts opinen que un sociopata es el resultat de la reunió de desastroses característiques personals, biològiques i socials.

Es diagnostica al psicopata/sociopata per la seva conducta irracional i carent de propòsit, falta de consciència i un buit emocional. Són gent a la recerca d'emoions fortes, que no experimentes pànic. El càstig qüasi mai dona resultat perquè la seva impulsivitat no té límit, no temeixen les conseqüències dels seus actes. Per un psicòpata una relació humana no té significat, per tant són hàbils manipuladors i explotadors. D'acord amb estudis fets amb la tècnica d'anàlisi psicològic (DSM IV), entre 3-5% dels homes són sociopates, mentre que menys del 1% de la població de les dones ho és.

Factors ambientals que els psicòlegs diuen, poden crear a un sociopata:

- Els estudis mostren que un 60% dels psicopates han perdut a un dels pares.
- L'infant és privat d'amor maternal; els pares estan ausents o allunyats
- Un règim incorrecte de disciplina: un pare implacable i la mare dèbil, el nen apren a odiar l'autoritat i a manipular a la mare.
- Pares disfuncionals que en privat maltracten al nen, mentre que la societat presenta una fassana de família feliç.

Dins de la ment d'un psicopata

D'acord amb al Dr. J.Reid Meloy. Autor del llibre *The Psychopathic Mind Origins, Dynamics and Treatment*, el psicòpata solament és capaç de desenvolupar relacions sadomasoquistes basades en el poder, no en l'afectivitat. Ells s'identifiquen com el rol agressiu, com el d'un pare abussiu, i ataquen al dèbil (ells mateixos) projectant-se en altres persones.

Segons el Dr. Meloy en la infància del psicòpata és dona lloc a una separació de la personalitat: un es el **jo**(vulnerable per dins) i l'**altre** (que es intrus i agressiu) això degut a qualsevol experiència desagradable. Llavors l'infant espera que tota experiència externa sigui dolorosa, pensament que fa que es retregui en sí mateix. Aquest mecanisme d'autoprotecció construeix un mur del caràcter que desconfia de tot i no permet el pas cap a dins. El nen es nega a identificar-se amb els seus pares a qui toma per malèvol estranys.

Aviat el nen ja no sentirà simpatia pero ningú, el mur s'haurà acabat i durarà per sempre. En el desenvolupament normal, el noi crea llaços amorosos amb la seva mare però pel psicòpata la mare es agafada com un depredador agressiu o un estrany. En el cas de psicòpates violents, assassins...els llaços són de sadomasoquisme o agressió. D'acord amb Meloy aquest pervers i agressiu individu depredarà a altres reproduint els actes comesos contra ell en altre temps.

La víctima vista per psicopata

Quan estan caçant a la seva presa l'assassí no experimeta cabreig o furia...al contrari,sembla entrar en una mena de estat subconscient. Busca víctimes altament idealitzades a les quals avergonyirà, humiliarà i destruirà, degradant d'aquesta forma a la víctima, el psicòpata busca destruir a l'enemic hostil que hi ha dins

la seva pròpia ment.

Llavia d'assassi

El psicòpata coneix molt bé allò que és bo i allò que és dolent dins d'una societat. Es comporta amb tanta sinceritat que fa pensar que creu en els valors humans. Són francament intractables, fins al punt en què alguns llegeixen llibres de psicologia per tal d'imitar les conductes de l'esquizofrènic. Com sigui possible traten de manipular als seus captadors o als terapeutes.

4.5 Desviació sexual

Segons Steve Egger, l'assalt sexual és l'instrument pel qual s'aconsegueix el poder i la dominació final de la víctima. Altres pel contrari, opinen que la causa origen és la desviació sexual i el poder/dominació és l'eina per aconseguir la satisfacció

El més factible és que les dues postures siguin correctes i que cada cas pugui explicar-se mitjançant una o altra. El que no està a discussió és que la majoria dels criminals tenen una profunda fixació per les figures d'autoritat, a qui tracten d'emular, com si pel fet deferir-ho també disfrutessin del poder i l'autoritat per matar i castigar.

Sembla incomprensible, però em de pensar que l'assassí no pren el sexe com un assumpte de parella, en ell, les seves fantasies sexuals són una barreja entre poder, dominació i altres forces abstractes; confonen-se unes amb les altres resultant un fet completament transtornat.

D'acord amb Ressler, Burgess i Douglas, autors de *Sexual Homicide: Patterns and Movies*, el nombre d'assassinats comesos sense motiu aparentment ha crescut enormement. Aquests autors han establert una classificació per diferenciar aquests crims:

- uns són els violadors que maten per tal d'evitar ser delatats.
- Altres són assassins impulsats per un sadisme més profund, el qual implica assassinar a la víctima sense majors consideracions.

Els primers no troben satisfacció sexual assassinant però els segons és justament el que volen: trobar una emoció que aconseguís excitar-los i es hi doni la major satisfacció possible. La mutilació de la víctima desencadena les fantasies del psicòpata. Mutilar va més enllà del necessari per matar. Continuen encara quan ja ha mort la víctima (cas de Ed. Kemper, que va acceptar tenir un fort desig sexual al assassinar perquè deia que a les seves fantasies les dones no eren vives, sinó mortes.)

El.liminant a la dona de dins

Alguns assassins tenen una clara desviació contra les dones a qui tracten d'eliminar en quan els sigui possible. L'actual debat consisteix a determinar si els assassins tenen inseguretats per la seva masculinitat, en veure si els més sàdics i cruels volen destruir la part femenina que hi ha dins les seves personalitats. Joel Norris ens diu que si un assassí és especialment bestial al tractament del cadàver, la policia deurà buscar en el seu aspecte feminitats tals com un cabell sedós, un bell cutis...

L'especialista Richard Tithecott opina que la ment psicòpata de l'assassi lluita furiosament contra la seva pròpia part femenina. Una cosa contradictòria és el resultat de tot això, donat que els atacs són considerats expressions de l'agressivitat i aquesta es creu com d'una masculinitat exagerada.

4.6 Locura

La incidència de psicosis en assassins és de la mateixa proporció que la del la resta de les persones, en tot cas la qüestió es redueix, gràcies a la regla de McNaughen, la següent: el criminal compren la diferència entre el bé i el mal? Si l'homicida intenta escapar-se, fa intents per ocultar el crim..llavors entèn perfectament el valor dels seus actes. Pocs assassins ha pogut acreditar locura, entre ells estan Peter Sutcliffe i Ed Gein.

Alter Egos

Es freqüent el fet de que un assassí fabriqui un alter ego. Això consisteix en fingir que tenen una doble personalitat, la que habitualment pren el control de la situació a la hora de que el subjecte comet els seus crims. Aquesta estratagema no dona resultat sempre i quan el subjecte sigui analitzat per psicoanalistes competents. La conducta queda explicada pel fet de que l'assassí sempre tracta d'evitar la culpa, i d'aquesta manera evita la responsabilitat dels seus actes. Un cas de veritable doble personalitat és extremadament estrany.

• Fantasies mortals

Les estranyes fantasies del psicòpata el porten a l'aïllament i a la frustració. Per el futur assassí, aquests violents somnis el porten a una major soletat i aïllament, una soletat que a la vegada el provoca buscar aliví en noves fantasies.

En un moment donat, per mantindre viva la seva fantasia, l'assassí necessita viure-la. Pot ser s'ho pensa durant anys, però al final el moment arriba. Són uns dies d'intens retraïment, entra en una mena de xoc i tot és producte de les seves fantasies. La víctima entra en escena sent un símbol que jugarà el paper que el psicòpata li tingui preparat. Les estranyes i cruels mutilacions que l'assassí propina a la víctima són part d'un ritus intern que solament ell compren.

A pesar de la crueltat del crim, i encara que no ho sembli, quasi mai és exactament igual que a la fantasia, i això provoca desil.lusió; però encara i així la fantasia no abandona mai la psique del psicòpata. De vegades, l'assassí es queda amb parts de cos, o objectes del ritual per mantenir i alimentar la seva fantasia.

L'estrés

De vegades, els agents estressants tals com: conflictes amb persones del sexe oposat, amb els pares, dificultat econòmica, problemes al matrimoni, el naixement d'un fill, patiment físic, assumptes legals, la mort d'algún ser estimat..etc van sotmeten l'individu a fortes carregues d'estrès. En tant que l'assassí es veu abrumat per la frustració, el ressentiment...les fantasies comencen a confondre's amb la realitat fins eclipsar-la del tot

• Demonis de la societat

Sempre culpant als altres pels seus crims, els assassins donen que l' actual clima de violència dins de la mateixa societat, els anima d' alguna manera a cometre tan horribles accions.

Que la cultura és un componen primordial en part de la psicologia de l'assassí és segur, però hi ha molta diferència entre això i el fet de generar per sí mateixa assassins.

D'acord amb Elliot Leyton, els assassins són gent alienada, desinteressada per complet de l'aburrida vida en societat de la qual es senten prisoners. Criats en el sé d'una civilització que legitima la violència com medi per combatre la frustració..això els motiva a agafar el paper de vengadors de la modernitat.

Societat de l'anonimat

La pèrdua de interacció social devalúa a la persona, provocant que cada cop més psicòpates reconeguen

simbols i objectes d'entre la multitud que habita en les ciutats. Tots aquells pordiosers, drogadictes i prostitutes formen un conjunt d'oblidats del qual l'assassí escull a les seves víctimes.

Inclòs l'anonimat mateix és un causal per convertir-s'hi en assassí donat que d'aquesta manera el psicòpata busca sortir de la mediocritat per arribar al estrellat. Encara fent els més sòrdits crims, durant el procés es converteix en algú.

5.Modalitats

5.1 En sèrie

Quan un assassí reincideix en els seus crims com a mínim en tres ocasions i amb un cert interval de temps entre cada un, es considerat un assassí en sèrie; a diferència d'un assassí en massa, que és aquell que mata a varies persones a la vegada i sense preocupar-se per l'identitat d'aquestes. L'assassí serial escull amb cura a les seves víctimes, seleccionant la majoria de les vegades a persones del mateix tipus i característiques.

Són descrits en general com a homes joves, de raça blanca, que agredeixen preferentment a les dones i que el seu primer crim l'han comès abans dels 30 anys. Molts d'ells, per diferents motius, s'han aïllat de la societat i traten de venjar-se d'aquesta. Aquestes frustracions l'introdueixen en un món imaginari, millor que el real, en el qual ells són els amos i reviu els abusos soferts indentificant-se aquesta vegada com el agressor, per aquesta raó, normalment, maten amb contacte directe amb la víctima: s'utilitzen ganivets, estrangulacions o cops... però no és habitual l'ús d'armes de foc; els seus crims són com una mena de rituals en els quals s'estimulen barrejant les fantasies personals amb la mort.

Hi ha dos tipus d'assassinats en sèrie:

- **paranoides psicòtics:** tenen una personalitat completament asocial, inmadura i actuen per esquizofrenia, és a dir, escolten veus o tenen al·lucinacions que l'indueixen al assassinat. No són conscients dels seus actes.
- **Psicopates:** són els més perillosos per la seva capacitat de fingir emocions que mai senten, aconseguit enganyar a les víctimes. Busquen constantment el seu propi plaer,son solitaris, sociables i d'aspecte encantador. Pensen que tot els hi està permès i s'exciten amb el risc i amb les prohibicions. Quan maten,tenen com a objectiu final l'humiliació de la víctima per recobrar l'autoritat i realçar la seva autoestima. Per a ells, el crim és secundari, el que en realitat els interessa es el desig de dominar, de sentir-se superiors.

Per la seva forma d'actuar, es divideixen en :

- ◆ **assassins organitzats:** aquells més astuts que preparen els crims minuciosament sense deixar pistes que els puguin identificar
- ◆ **assassins desorganitzats:** els que degut a la seva poca experiència o per inconsciència, actuen per impulsos súbdits, escollint espontàneament a la seva víctima sense preocupar-se el més mínim dels errors comesos

Una vegada capturats, els assassins solen confesar els seus crims, de vegades afegint-s'hi més víctimes de les que en realitat han assassinat, tot això pel seu terrible afany de protagonisme i celebritat.

Les dones representen només el 11% dels assassins serials.Per norma general són molt menys violentes i rarament el seu homicidi és de caràcter sexual. Quan maten, no solen utilitzar armes de foc ni armes blanques, sinó que es decanten per mètodes més discrets i senzills, com el verí. Són metòdiques i molt curoses. Planeixen el crim meticulosament i d'una manera tant sutil que provoca veritables mals de cap als

investigadors. De fet, sol passar molt temps abans que la policia arribi a identificar i localitzar a una dona assassina.

Moltes vegades han sigut ignorades per la premsa i pels medis de comunicació en general creient que una dona que assassinava varies vegades i sense motiu aparent no podia ser res més que un cas comú d'esquizofrenia o algún tipus de demència. Posteriorment, es faria un estudi sobre el perfil psicològic de la dona assassina serial i es descobriria que darrera d'aquests rostres fràgils que inspiren ternura algunes vegades i d'altres compassió s'oculten veritables ments psicòpates i criminals.

L'assassí serial ejecuta una refinada operació mental, un treball artístic que atemoritza als que el contemplen. Sense motius aparents, i amb una gran dedicació i perfeccionisme, l'homicida serial és el prototip del criminal pur que mata únicament per el plaer que li produeix el patiment aliè. Més enllà de les classificacions genèriques, els especialistes en perfils criminals del FBI segueixen paràmetres científics, estadístics i psicològics per entendre el comportament criminal i aconseguir un retrat del assassí. És un procediment complex que inclou tant intuïció com ciència i que combina els talents de Sigmund Freud i Sherlock Holmes per interpretar cada jugada d'aquest joc d'escacs imaginari. En certs casos, els resultats poden semblar sobrenaturals.

El primer retrat conductista d'un assassí serial va ser realitzat pel Dr. Brussel al 1957 quan Nova York va ser asetjada per un psicòpata a qui la premsa va batetjar com El bombardero loco porque havia col.locat més de 30 bombes caseres en un període de 15 anys. Com que la investigació semblava no avançar, la policia va demanar la col.laboració del Dr. Brussel. Després d'estudiar els escenaris dels atemptats i les cartes que el terrorista enviava als diaris, el Dr.Brussel va recomanar a la policia que busqués un home de mitjana edat, catòlic practicant, solter, descendent d'europes orientals, resident en Connecticut amb un germà o una germana.

Quans els policies van detenir a George Metesky, solter de 45 anys, fill d'inmigrats polacs que vivia en Connecticut i assistia a l'església, en l'únic en el que Brussel es va equivocar va ser en que vivia amb dos germanes solteres; L'asombròs diagnòstic de Brussel es coneix universalment com el paradigma d'una tècnica que ara s'utilitza com una de les armes més potents en la caçeria dels assassins serials: el perfil psicològic

Els experts en criminologia plantejen que els homicides serials solen planificar tot un seguit d'assassinats amb un patró determinat per l'edat, sexe color de pell de les víctimes. El serial típic segueix un model gradual del desenvolupament que ha sigut descrit en set fases per el Dr.Joel Norris:

5.1.1 La fase Aurea

El procés s'inicia quan un potencial assassí comença a endinssant-se i tancant-se en el seu món de fantasies. Al se cap existeix una zona obscura on la idea del crim va gestant-se. El seu contacte amb la realitat es va debilitat i la seva ment comença a ser dominada pels somnis diürns de mort i destrucció. Gradualment, la necessitat d'actuar fora les seves fantasies dements arriba a convertir-se en una compulsió*

5.1.2 La fase de pesca

Al igual que un pescador, l'homicida serial comença la recerca d'una víctima en llocs on creu que pot trobar el tipus precís de persona, segons les seves necessitats.

5.1.3 La fase de seducció

Amb freqüència, l'homicida sent un plaer especial per atreure les seves víctimes a les seves garres, generant així un fals sentiment de seguretat, burlant les seves defenses.

5.1.4 La fase de captura.

Consisteix en tancar la trampa que l'assassí ha fet per la seva víctima. Observar le seves reaccions aterroritzades es una part del seu joc.

5.1.5 La fase de l'assassinat

Si el crim és un substitut al sexe, llavors el moment de la mort es el clímax, la suma del plaer que buscava des que va començar a fantasejar amb la idea del crim. Es freqüent que els homicides arribin a l'orgasme mentre assassinen a la seva víctima. D'altres disfruten estrangulant, golpejat....

5.1.6 La fase fetitxista

L'assassinat ofereix un plaer intens però transitori per l'assassí serial que per perllongar l'experiència i ajudar-se a rememorar l'acte, durant el període de latència – previ al següent assassinat – guarda un objecte o fetitxe, un objecte associat amb la víctima, que pot ser qualsevol cosa, des d'una billetera fins a un troç de cos.

5.1.7 La fase depressiva

Com a conseqüència del crim, l'assassí serial freqüentment experimenta una etapa de depressió que es l'equivalent de la tristor post-coital . Aquesta crisi pot ser tan profunda que l'assassí pot arribar a l'intent de suïcid, però la resposta més freqüent sol ser un renovat desig de cometre un nou assassinat

5.2 Esotèrics

El fascinant i desconegut món de l'esoterisme pot convertir-se en un terreny extremadament perillós per a totes aquelles persones que es deixen influenciar pel costat obscur de les pràctiques paranormals.

Al nostre país, per exemple, s'han comès una gran quantitat de crims i homicidis a causa de les creences esotèriques portades al límit del fanatisme. Des de inspiracions divines, diabòliques, espiritistes o extraterrestres fins als estranys rituals que desenvolupen en brutals assassinats.

En aquests casos, l'homicida sol ser un paranoic amb deliris esquizofrènics, que complint l'ordre d'algunes d'aquestes entitats mata sense tenir consciència del seus actes. També aquí hi són freqüents els fanàtics idealistes que no dubten en sacrificar la seva pròpia vida o les alienes per conviccions extremes i en algunes ocasions absurdes.

Són pseudoexorcistes amb un concepte alterat de la realitat, on la seva obsessió per acabar amb un mal d'ull o alliberar un cos suposadament posseït per esperits vampírics i diables s'anteposa al sentit comú.

5.3 Licàntrops

El mite de l'home-llop s'ha anat expandint des de l'edat mitja fins als nostres dies; donat que en aquella època es cometien una gran quantitat de crims sàdics i sexuals que sempre terminaven sent atribuïts a éssers sobrenaturals, degut a la superstició i a la por de la gent.

Per aquesta raó, resulta curiós comparar aquests delictes amb els de tipus sexuals executats pels criminals contemporanis; doncs veiem que les violacions i assassinats que s'atribueixen als homes-llop són exactament iguals als comesos avui en dia per els altres.

En psiquiatria, la licantria és tan sols una malaltia mental amb tendència caníbal, en la qual el malalt

s'imagina estar transformat-se en un llop i de vegades imitant els seus crits, a més de negar-se a menjar altre aliment que no sigui carn crua o be sang. Aquests malalts pateixen d'histerisme amb alucinacions, idees delirants i canvis totals de la personalitat, no sent capaçs de separar la realitat de la imaginació.

En l'època bruixeril, a més, haurien contribuït a proliferar el mite alguns psicoòtics i altres malalts mentals com esquizofrèncics, sàdics, necrofils i psicòpates que en moltes ocasions haurien acudit a la licanthropia per donar sortida als seus deliris o als seus instints morboses. Aquests personatges asseguraven poder transformar-se en llop, i que en les nits de lluna plena el seu cos es cobria de pel, les seves dents es tornaven canins i les seves ungles creixien fins convertir-se en garres. Al poc temps es trobaven vagant pels carrers a la recerca d'una víctima la qual atacarien, mosegaríen en algunes ocasions desgarrarien i menjaríen parts del seu cos.

Avui en dia, també son conegudes altre tipus de malalties que podrien explicar part de la licanthropia, com per exemple, la porfíria congenita, aquesta es caracteritza per problemes cutanis, fotosensibilitat i dipòsits de porfina, un pigment dels globuls vermells que avermella les dents i l'orina, donant la impressió de que el malalt ha begut sang. Altres malalties com la hipertricosi o el hirsutisme, provoquen el creixement desmesurat del cabell per tot el cos inclosa la cara, que si bé avui en dia són interpretades com malalties hereditàries, antany la superstició induïa als malalts a creure's transformats en bestia.

Per altra banda, al llarg de la història han anat sorgint alguns criminals considerats homes-llop per les seves aficions caníbals a l'hora de matar a una víctima.

5.4 Sàdics

La paraula sadisme deriva d'un personatge francès que va viure entre 1740 i 1814, el Marquès de Sade, qui una vegada va contractar els serveis d'una prostituta a la qual li va fer petits talls en la pell i li va introduir en aquests cera calenta pel simple fet d'obtenir plaer. Sade va justificar aquest acte dient que l'home era un ésser egoïsta per naturalesa, i sols actuant egoístament podia arribar a ser sincer, i el millor que podia fer un home sincer era seguir un estil de vida de llibertinatge criminal.

Aquestes ofenses el van portar a una condemna en presó de tretze anys, en els quals el Marquès únicament podia portar a terme aquestes cruentes fantasies sexuals en la seva imaginació. Durant aquest període de temps es va dedicar a escriure les seves elocubracions en diversos tractats que van arribar a ser molt populars, entre ells *Justine*, *Los 120 dias de Sodoma*, *Historia de Juliette*...

Els textos del Marques van marcar de tal manera la literatura que el nom de Sade va derivar fins al que avui en dia es sol denominar sàdic: aquella persona que obté un cert plaer eròtic realitzant activitats que ocasionen dolor o patiment als altres.

Segons ens explica Oliver Cyriax en el seu llibre *Diccionari del crim* (edicions Milhojas) <<L'objectiu del sàdic no és necessàriament l'obtenció de plaer per l'agonia del altre. El desig de provocar dolor no és l'essència del sadisme, sinó que es tracta més bé del impuls d'exercir domini absolut sobre l'altre, convertint-lo en un objecte impotent de la nostra voluntat. Per aquesta raó, l'objectiu més important és aconseguir que pateixi, donant que no hi ha major poder sobre altra persona que el fet de provocar-li dolor.

5.5 Satànics

Des de fa alguns anys ha hagut gran quantitat de denúncies sobre sectes satàniques suposadament implicades en tot tipus de delictes, des de assassinats rituals, terribles profanacions, fins a la prostitució....

La figura del Diable s'ha vist amb freqüència implicada en tot tipus d'aberracions, ja que moltes vegades, la premsa sensacionalista sense tenir el menor coneixement del tema, tendeix a ficar al mateix sac qualsevol

notícia relacionada amb l'esoterisme.

Es consideren com a satànics tots aquells crims comesos en nom de Satàn, per ordre divina d'aquest o per sectes satàniques o amb pràctiques ocasionals de ritus satànics, adoracions a Satan o sacrificis en nom d'aquest.

6.Exemples reals

6.1 Ed Gein,serial

Ed Gein era fuster en Plainfield, EEUU. Durant la seva adolescència va perdre al seu germà Henry i un any més tard a la seva mare. Perdre l'autoritària guia de sa mare va fer que Ed es tanqués en si mateix i deixés de banda la granja familiar que en aquells moments hi mantenia. Es va tornar una mica estrany i els habitants de Plainfield no trigarien en donar-se compte de fins a on arribava la seva rareça. La desaparició de Bernice Worden va portar al ajudant del Sheriff fins a la granja de Gein. Quan va trucar a la porta ningú va contestar i va entrar pel seu compte. Allí va començar l'horror. El cos sense cap de B.Worden penjava de les vigues del sostre, penjat pels tormells.

Tras la mort de la seva mare, Ed va començar a treure cadàvers del cementiri per emportar-se'ls a casa seva per examinar-los i utilitzar-los en actes de necrofilia i, segons ell, per menjar la seva carn com aliment.

Els agents de policia que van registrar la granja de Ed van trobar infinitat de objectes que hi tenien com a matèria prima els cadàvers: havia braçalets i pantalles de llums fets amb pell humana, caps dissecats, un cuenc per sopa fet amb la tapa del crani, cadires i ganivets fets amb pell, carn i ossos humans. Tambè el registre de la granja va revelar altres horrors com les calaveres al peu de la cama, màscares de pell humana, una caixa de sabates plena de vagines dissecades, un cinturó de mogrons i un devantall fet amb el torç desgarrat d'una dona entre altres coses...

En la seva confesió voluntaria va parlar del plaer sexual que obtenia envoltant en seu cos un amb la pell de les seves víctimes. Els patòlegs van estimar que els restes que van trobar a la granja eren de quinze persones diferents.

No va ser condemnat però va ser tancat en un centre psiquiàtric on va morir en 1984 als setanta cinc anys d'edat després de haver sigut un prissioner model.

La seva ganja va ser cremada pels veïns de la localitat i encara avui recorden com Ed els hi havia obsequiat amb suculentos peces de carn, que havia afirmat que eren de animals que caçava, però que posteriorment en el seu judici, Gein reconegué que eren les restes dels seus festins necrofàgics.

6.2 Crim d'Almansa, esotèric

Albacet, 18 de setembre de 1990. Rosa Fernández González, de 11 anys, es assassinada per la seva mare i dos veïnes en un ritual amb intenció exorcista.

Almasa, petit poble d'Albacet, compta amb molts curanderos i espiritistes, entre les quals es trobava Rosa González, mare de la nena i una de les més expertes sanadores de la zona. Tenia molt bona reputació entre els seus cients, que la consideraven experta en casos de càncer i dolors musculars...el que no podien esbrinar era el seu grau de esquizofrènia i fanatisme espiritista..els fets s'ho mostrarien.

Tot va començar el 16 de setembre quan Rosa la curandera comença a fer una sèrie d'exorcismes començant per la seua veïna M^o Angels Rodríguez i intentar treure'l un esperit que la posseïa li feia mal. Acte seguit, satisfeta amb la seva primera expulsió, continua la sessió exortitzant als fills d'aquesta, de cinc i sis anys,

ficant–lis els dits en la boca fins que vomitaren el mal que portaven dins, doncs segons la dona, també portaba en ells el ser demoníac que anteriormete habia estat en la seva mare.

Més tard, quan arribà el marit de M^o Angels a casa i veu la disparatada escena tracta de emportar–se a la seva familia. Manté una forta discussió amb la seva dona, que es nega rotundament a abandonar a la curandera cridant– li No em toquis que em treus energia!. Així i tot aconsegueix emportar–se als seus fills.

Al dia següent continúa la sessió de nateja en una reunió en casa de Rosa. Sota la seva tutela es troben a més de Mª Angels, la seva germana, el seu marit i Mercedes, altra veïna. Entre tots organitzen altre estrany ritual de crits, invocacions religioses..etc que te per objectiu expulsar als mals espírits. Esa tasca els ocuparia fins a la mitja tarda. Cap a la mitja nit es tornaria a començar, encara més violentament.

Aquesta vegada, el marit de la Rosa la va sorprendre amb Angels i Mercedes tancades en la seva habitació ballant despullades en plé atac i cobertes en bilis i excrements. Entre les tres golpejen a Jesús ordenant–li natejar la habitació i despertar a la petita Rosi, filla del matrimoni.

La nena es despertada i despullada, després la van posar al fred terra de la habitació. Al veure que la nen tremolava, Mercedes li va dir a Rosa que si li volia treure el mal, que es donés presa perquè creia que la nena no es trobava bé. La curandera, histèrica, va pensar que Mercedes també estava poseïda llavors ella i Angels comencen a donar–li patades a la vagina i a ficar–li els dits en la boca fins que va començar a sangrar per la boca..les dues dones pensen que el mal està sortint i es tranquilitzen.

Llavors Rosa es dirigeix cap a la seva filla i comença a pegar–li cridant que el demoni q habia poseït a Mercedes estava ara a la seva filla...Jesús, alarmat pels crits de la seva filla va cap a l'habitació però al intentar rescatar–la de les garres de les dones es novament agredit i expulsat de la habitació..aquest, al intuir el que s'esdevenia va sortit al carrer en busca d'ajuda, una ajuda que arribaria tard...

Les tres dones comencen novament a ballar i a trencar vidres i mobles...després es tiren al terra, es van barrejar amb sang dels talls que es feien, orina...Acte seguit, Rosa s'acosta a la seva filla i li crida estàs embarassada del diable!! i mentre les dues dones li aguanten les cames, Rosa l'introdueix les mans en la vagina desgarrant la carn de la petita nena...Primer va ficar una mà, després l'altra i explorant el interior de Rosi i mentre li arrencava d'una tirada els ovaris i la vagina cridava dient surt cabró, Gloria al esperit sant, oh gloria al Jesús...

Al poc temps terminava el patiment de la innocent màrtir tras patir un shock hipovolèmic per la quantitat de sang perduda que li causaria la mort. Però la mare encara i va continuar arrancant els intestins per la vagina i a cada masa extraïda deia aquí hi surt un altre, i un altre, i altre..això no s'acava mai! creient que es tractava de nous dimonis estripats

Al es nou del matí Jesús amb la seva germana aconsegueixen entrar en l'habitació en la que hi havia espelmes, creus, estampes religioses, sang , excrements, viscères, l'uter de la nena, els intestins...En aquest horrorós espectacle Jesús surt a trucar a la policia, la seva germana es queda atònita a la habitació i les dones, que la veuen es precipiten sobre ella cridant–li que necessitaven els seus ulls i intestins perquè la seva filla tornés a la vida. Van intentar fugir en veure realment el que havien fet, però van ser detingudes per la Guàrdia Civil, aquests reconeixen haver–se espantat mentre la dona els assegurava amb una sang freda pròpia dels psicòpates el vaig fer i el tornaria a fer pel bé de la meua filla. Satàn l'havia poseït i portava un fill seu..

6.3 La bestia de Gevaudan, licàntrop

Una llegenda francesa narra que una bèstia desconeguda va mantenir aterroritzats als habitants de la comarca de Gevaudan al devorar prop de un centenar de persones entre 1764 i 1767. S'han barajat les més diverses hipòtesis especulant acerca d'un enorme llop i inclòs d'un home llop, mai s'han pogut determinar la identitat

d'aquest monstre.

La revista Más Allá va publicar un extens article en el que Carles Chevallier Marina narra una molt bona investigació acerca del misteri d'aquesta bèstia, i en ell s'assenyala un detall molt important que mai anteriorment es va mencionar: la possibilitat de que l'agressor fos un, o diversos homes, de instints sàdics. Sembla ser que, en alguns dels cadàvers s'han trobat indicis de agressions sexuals que evidencien que no ha sigut un animal salvatge

Existeixen alguns documents oficials que descriuen els crims portats a terme aquesta Bèstia de Gevaudan. El primer estudi seriós que s'ha realitzat per l'abad François Fabre en 1901, qui va demostrar documentalment que habien sigut exactament 70 les víctimes (la gran majoria nenes i dones joves) i enfrontaments amb 27 ferids. En les autopsies que es van realitzar per aquells anys als cadàvers van revelar indicis clars d'agressió sexual, fet que va donar lloc a rumors tals que la Bèstia no era un animal sinò un o varis maníacs que habitaven en els boscos o inclòs algún senyor feudal aprofitant-se del seu poder, hauria agredit i violat a les joves campesines en les desolades praderes de Auvernia.

El primer atac va tindre lloc el 30 de juny de 1764, on la Bestia va devorar a una noia de 14 anys. En els dies posteriors va decapitar i mutilat a altres dos nenes de 15 i 12 anys així com a un jove de 15 i una dona de 32, tots ells en la mateixa província però de diferents localitats de Gevaudan.

Així va continuar una llarga llista de víctimes, amb una mitja de dos per semana.

El problema era tan greu que els aristòcrates locals realment inquiets per la situació van sol·licitar la intervenció del cos de caballeria de la Corona per donar caça al o als assassins.

Tras uns quants dies de recerca i com que la caballeria no trobava a l' animal, els habitants van recurrir al propi rey Lluís XV, qui va oferir una recompensa elevada a qui pogués donar-li caça. Aquesta noticia va passar la frontera del país provocant una arribada massiva de caçadors de tota França així com de diversos llocs europeus. Com tots codiciaven la generosa recompensa oferida pel monarca, la competència individual fou tal que inclòs els nombrosos rastreadors deixaven pistes falses per enganyar-se uns als altres.

Aquest panorama fou aprofitat per els països enfrontats a França per ridiculitzar al monarca francès, com Prússia i Anglaterra, els quals va repetir fins una vegada darrera l'altra que com un país pot amenaçar militarment a grans potències, quan el seu exèrcit no era capaç de caçar una simple bèstia en el eu propi país. Les burles van indignar al rei qui per acabar definitivament amb la Bèstia va enviar a diversos dels seus homes de confiança, sense èxit però. Mentres tant, el monstre continuava devorant més i més víctimes.

En diverses ocasions els caçarecompenses van donar caça a homes llop, den que es disparès l'eufòria col·lectiva al creure que l'havien atrapat i donant per tancat el cas, però la crua realitat era que els atacs a dones i nens no cesaven.

El gast d'aquestes batides i caçeries va recau sobre els campesins, els quals debien matenir a les tropes del rei pagant impostos més elevats, i molts, per por al monstre es negaven a sortir a treballar al camp, raons que agravaven la seva pobresa.

En una ocasió, Marie Jean Vallet, una criada del mosèn de Paulhac, va ferir a mort a la bestia amb una bayoneta quan aquesta es disponia a atacar-la, a qui de nou se la va donar per morta per les seves greus llessions fins que un mes més tard, ja recuperada, va tornar a atacar a altres persones.

La gent va començar a creure que aquells animal era un ser sobrenatural i la encarnació de la Bestia de l'Apocalipsi. També van arribar a culpar als cingars i als nòmades que creuaven el territori francès d'haver-hi deixat escapar una bèstia dels seus cirks, o d'haver embruixat un animal per que causès aquells horrors. De

tots els rumors, el que més força va tenir fou el que acusava a Antoine Chastel, un jove de caràcter asocial que vivia aïllat en els boscos des dels 19 anys criant gossos asilvestrats i d'altres alimanyes.

Finalment va ser el propi pare d'aquest noi, un veterà caçador i gran perseguidor de la Bestia, Jean Chastel, qui va donar la mort a la bèstia, el 19 de juny de 1767 amb un dispar d'una sola bala fundida a partir de dos medallons de la Verge Maria. Es va convertir en un heroi de la regió d'Auvernia.

El rei va demanar que el cadàver del animal fos traslladat a la Cort, però desgraciadament durant el viatge, a causa de el calor, es va descomposar, arribant a Versalles en unes pèssimes condicions. El rei no va tenir més remei que donar el seu esquelet al Museu de Ciències Naturals de París, on es va conservar fins a la revolució de 1830, data en la que els altercats contra Carles X van provocar un incendi en aquest museu, calcinant tant els ossos com la majoria dels gravats sobre el monstre

Segons consta en l'acta notarial i en els arxius departamentats de Puy-de-Dôme, en la necropsia realitzada al cadàver de la Bestia es va poder constatar la presència de les nombroses cicatrius de les ferides proferides pels camperins que a ella es van enfrontar.

Al ser obertes les cavitats abdominal i craneal van ser extraïdes del estómac les visceres d'un animal, uns ossos de vedella, i el cap i el fémur d'un nen. En l'interior del seu cap només hi havia un minúscul cervell en procés de descomposició mentre que la resta del crani era una massa ossea espesa, on penjaven les membranes d'una potent mandíbula. A més es va certificar la causa exacta de la seva mort: la bala disparada pel fusil del nomenat Jean Chastel, la qual va traspasar el coll de l'animal arrasant les quatre primeres vertebres..

6.4 Vlad Tepes, sàdic

L'escriptor irlandès Bram Stoker va publicar fa uns 100 anys la curiosa novel·la Dràcula, que va donar lloc a un munt de mites més difosos del nostre temps. El novel·lista s'havia inspirat en antigues llegendes ruses i centroeuropees, basant-se sobre tot en un personatge històric real, el príncep Vlad Tepes.

L'Empalador, com se'l coneix a Rumania, fou un dels prínceps d'aquest país que per les seves mèrits de guerra la seva personalitat gens corrent, va trucar l'atenció d'una manera molt especial, no tan sols dels seus contemporanis sinó també en la història i la literatura actuals. Per a uns historiadors fou un heroi defensor de la independència del seu país i del cristianisme, mentre que per a altres es tractava d'un cas patològic, el d'un home que atormentava i matava per pur plaer.

Vlad Tepes fou uns dels tres fills legítims de Vlad el diable, príncep de Valàquia (antic principat danubià, que va formar amb Moldàvia la resta de Rumania). Ell vell Vlad es va guanyar de forma sobradament merescuda el mot de Dracul (diable) per la seva crueltat, que heredaria el seu fill posteriorment. El nom de Dracula té les seves arrels en la Ordre del Drac, que fou donada al pare de Vlad per Segismund, el Sacro Emperador Romà, en el castell de Nuremberg en l'any 1431. (La insígnia de a Ordre del Drac era una serp que també es un símbol molt utilitzat per representar al Diable tant en el folclore com en l'art rumanès.)

Es desconeix la data del naixement de Vlad Tepes(fill), encara que s'estima que pot haver-hi sigut sobre 1428, en la ciutat de Sighisoara, Transilvania. (la mansió del seu pare s'ha conservat fins als nostres dies) El seu mot, per el que més es conegut, és en realitat el de Draculea, donat que en rumà la terminació *ulea* significa fill de , el podríem traduir, per tant, com Fill del Diable.

Va reinat com a príncep de Valàquia en 1448 i de 1456 fins al 1462, i finalment en 1476, any de la seva mort.

El poble el va apodarar també Tepes (empalador), per ser la classe de pena capital que aplicava amb extrema prodigalitat.

L'empalament era tot un art de la tortura, però aquell temps i consistia en etraversar a una persona amb una estaca. Es podia clavar l'estaca al pit o introduir-la a la boca, però el mètode més habitual era col·locar a la víctima al terra amb tots els membres oberts al màxim i lligar un cavall a cada peu. Després es preparava una gigantesca estaca o poste lo bastant sòlid per sostenir el pes de la persona i s'arrodonia la punta, donat que si era molt puntiaguda la víctima moriria rapidament. L'estaca era untada amb olis per poder ser insertada fàcilment en l'anus de la víctima. Els cavalls avançaven lentament mentre s'anava introduint l'estaca i quan aquesta s'havia quedat assagurada dins del cos, es tallaven les cordes dels cavalls. Després, l'infortunat era aixecat junt amb l'estaca i s'anava introduint gradualment en aquesta, morint poc a poc.

En aquells anys el trò de Velaquia estava amenatzat des de l'exterior per turcs i hongars, i en l'interior per nobles avids de poder, que lluitaven entre sí amb una bestial ferocitat.

La infància de Vlad va ser molt difícil; va ser educat com un cristià en Transilvania, però el seu pare el va deixar com a rehen entre turcs quan solament tenia tretze anys, veient-se envoltat de gent amb un llenguatge, unes costums i una religió que no comprendia. Els pares de Vlad van tornar a Rumania deixant-lo en Turquia en forma de promessa de que no els atacarien, Va estar prissioner des de 1444 fins a 1484, quan li va arribar la notícia de que el seu pare havia violat la promessa feta al sultà turc, lo que va significar que estava possant davat del perill de mort. Finalment el sultà va decidir no matar-li, però si utilitzar-lo com a peó dels seus plans i negociacions diplomàtiques.

Vlad Dràcula va acabar aconseguit fer-se amb el poder del sur de Rumania gràcies al ajut dels turcs en 1456 i va governar fins al 1462. En aquest temps se les va arreglar per matar a unes cent mil persones, i considerant que per aquells anys tota la població el regne solament ascendia a cinccentes mil persones, no hi ha cap dubte que fou uns dels pitjors assassins de tota la història.

Inclòs després de 1462, quan es trobava prissioner en una cel·la de Budapest per ordre del rei húngar Maties, es dedicava a capturar ratons als que torturava i empalava en pals. També va sobornar a algun carcel·ler per que el compres ocells en el mercat i se'ls en portès. Després del qual els arrecanva les plomes i es divertia mirant com revolotejaven frenèticament per intentar remontar el vol. Quan es cansava d'ells, els empalava.

En 1476, Maties torna a col·locar a Tepes al trò de Rumania.

Durant una batalla amb els turcs que va tenir lloc a finals d'aquest any, aquests els van sorprendre només amb 200 homes, i una emboscada va acabar amb la seva vida, sent decapitat posteriorment. El seu cap fou enviat a Estambul i exhibit públicament a mode d'escarni.

Una de les històries que es contenen sobre Dràcula era que tenia per costum sopar redejat de morts i agonitzants. El príncep disfrutava sucant el seu pa en la sang de les seves víctimes, que recollien en pots per tindre-la disponible a la taula. Després es menjava el pa ensangrentat.

En una ocasió, uns embajadors estrangers van anar a visitar-li i no es van trure el barret davant d'ell, llavors Tepes furios va ordenar que els seus criats que els clavesin els barrets als caps amb claus.

També destaca pel seu sentit de l'humor extremadament macabre, en una ocasió mentre sopava amb un noble, entre les seves víctimes empalades, aquest no va poder soportar l'olor dels cossos en descompasició i es va tapar el nas amb la mà. A Tepes això li va semblar una falta d'educació imperdonable, i va ordenar que l'empalassin en una estaca molt alta, amb lo qual l'invitat va quedar clavat en una estaca molt per damunt de les altres víctimes, dient-li : molt bé, el teu problema està resolt, ara estàs suspès entre les brises mes fresques i netes ja no tens que soportar la pestilència d'aquests cadàvers que es podreixen aquí sota...

Fou un fort defensor de la llei i l'ordre i durant el seu regnat ningú osava hurtar, per que fos qual fos el grau del delictes, Tepes els castigava a totes per igual amb la pena de l'empalament. El seu raonament era que si

permetia que els petits delictes quedassin lliures de pena, la gent poc a poc s'aniria animant a cometre crims més seriosos.

6.5 David Berkowitz: El Hijo de Sam, satànic

Els meus pares estaven constantment preocupats pel meu estrany comportament. Sabien que jo vivia en un món imaginari i no podien fer res contra els demonis que m'atormentaven i controlaven la meva ment...

Berkowitz, també conegut com l'assassí del (Calibre) 44, no pot presumir d'haver tingut una vida senzilla.

El fet de que els seus pares bilògics l'abandonessin sent molt petit i el seu caràcter difícil, el van portar a una adolescència traumàtica i doble personalitat. El seu comportament alternava moments d'extrema timidesa, complex d'inferioritat i forts depressions amb moments d'ira i violència desmesurada.

Volien millorar la seva autoestima i al mateix temps vengan-se d'una societat en la que no acabava de veure's es compra una pistola. Amb només vint i tres anys, comença una sèrie de crims que aterririen durant un any la ciutat de Nova York, matant a sis persones i ferint a altres sis entre 1976 i 1977.

El jove Berkowitz diparava amb el seu calibre 44 indistinguidament a qualsevol persona que es creués al seu camí, sense importar-li el sexe o l'edat.

A mesura que passa el temps, va guanyant una estremeceadora seguretat en sí mateix que el va transformar en un personatge fred i sense escrúpuls, a la vegada que negligent a l'hora de portar a terme els seus crims. El seu afany de protagonisme és tal, que acaba per deixar notes per la policia al lloc del crim, assegurant que mata a les seves víctimes per ordre del seu pare Sam i signant de la següent manera: sóc un monstre. Sóc el fill de Sam...m'encanta la caça

També envia una sinistrea carta a un periodista del New York Daily News, agraïnt-li l'interès que mostrava pels crims de l'assassí del 44 i fent-li la promessa de que continuaria rebre notícies seves, ja que Sam el Terrible cada cop més sedient de sang no deixaria de matar fins que no es sàcies del tot.

Un any després, en juliol del 1977 un testimoni l'identifica quan Berkowitz tractava d'escapar de l'escenari després d'haver disparat contra una parella de joves, i un mes més tard es arrestat.

Tracta d'alegar locura afirmant que escoltava la veu d'un demoni de 6000 anys reencarnat en Sam, el gos de la seva veïna, el qual el donava ordres de matar. Sense èxit, els psiquiatres el van diagnosticar com esquizofrènic paranoide de personalitat antisocial. Berkowitz es declarat culpable i condemnat a cadena perpetua, amb una pena de 365 anys.

Un cop a la presó, reconeix haver-hi format part d'un culte satànic relacionat amb Charles Manson, i assigura que els crims del 44 van ser comesos per diversos tiradors amb un calibre del 44...

En unes declaracions, Berkowitz confesava com havia sigut la seva experiència dintre del món satànic:

Em fascinaven els temes relacionats amb la bruixeria i l'ocultisme. En 1975 vaig conèixer a uns païos que em semblaven simpàtics. Eren satanistes. Ingenuament em vaig unir al grup, i vaig començar anant als rituals. Al principi només mirava però aviat em vaig convertir en tot un adorador del Diable. El meu cos i la meva ment el pertanyien...jo m'estava convertint en una màquina de matar...

La policia neoyorquina ja venia sospitant que darrerra de tot això hi hagués una secta satànica, i que Berkowitz no fos més que un dels seus adeptes de més baix rang. La coartada perfecta per encubrir als membres de més posició. Encara així, i com en la majoria d'aquests casos, les mateixes forces de seguretat

que es van encarregar del cas, van tractar d'ocultar totes aquelles dades que relacionessin el crim amb el satanisme, sent revelats al públic més tard gràcies a les investigacions del periodista Maury Terry.

6.6 Albert Fish ,vampíric

El terrible carniçer de Hannovers utilitzant tota mena d'enganys per emportar-se a casa seva als adolescents que arribaven a la ciutat a treballar. Tras ser sotmesos a horribles vejacions, els assassinava i venia la seva carn al mercat negre de la ciutat...

Va nèixer a Alemanya de 1879. Des de molt petit la seva mare l'havia educat amb molta permisivitat, era molt caprichós i poc intel·ligent. El fet de que mostrés desviacions sexuals i que la seva afició fos jugar amb nines desesperava al seu pare, qui s'esforçava en endurir-lo, fins al punt d'enviar-lo a una escola militar als setze anys. Fritz mai el perdonaria, odiant-lo tota la seva vida.

Als 17 anys el va acussar de corrupció de menors, i tras un exàmen psiquiàtric va ser portat a un manicomi. La seva conducta fou exemplar i el van treure a l'any 1903, any en que va regresa a Hannover. Des de aquesta data va passar temporades a la pressó per cometre diversos delictes que anaven des de la corrupció de menors fins a hurts.

Va ser possat en llibertat en 1918, i es va unir a una banda de contrabandistes, prosperant en el negoci de la venda il·lícita de carn, durant el període en el que va terminar la guerra i derrotada Alemanya tot el país patia els efectes de la carència d'aliments i el mercat negre s'enriquia d'aquesta situació.

Haarman, a més, es va convertir en confident de la policia fet que el donava major confiança i el deixava lliure de sospites per continuar amb els seus delictes

Acostumava anar a la vella estació central de la ciutat, de madrugada, i fent-se passar per inspector de policia, abordava als adolèscents que s'havien fugat de casa o que procedien d'algun tren de refugiats de guerra. Els oferia un cigarret, un menjar i allotjament per una nit però 24 hores després la carn de la víctima estava sent cuinada en moltes cases de la ciutat...

Un dels primers en acceptar la seva oferta va ser un jove de 17 anys anomenat Friedel Rothe. Als pocs dies els seus pares van denunciar la desaparició a la policia, i aquesta els va portat fins a la casa de Haarmann , ja que l'havien vist en companyia del noi, sense resultats

Haarmann havia amagat darrerra la cuina el cap del jove Friedel envoltada amb un periòdic.

El carnisser tornava a escapar de les garres de la llei quan una de les seves clientes va acudir a les autoritats amb una mica de carn que li havia comprat i queixant-se de que semblava humana. L'analista es va limitar a dir-li que podia sentir-se afortunada, ja que corrien temps difícils i no tot el món estava en condicions d'adquirir un tros de porc semblant...

Poc després, el macabre personatge fou detingut i condemnat a 9 mesos de pressó per conducta indecent. Quan va sortir, al setembre de 1919, es va instal·lar en un pis continuant amb la seva activitat de carnisser clandestí. Per aquell temps es va assosiar amb un altre homosexual, Hans Grans, amb el que va treballar des de llavors en complicitat, tant per assumptes de negocis com en la satisfacció dels seus instints sexuals i en el fet de cometre nous crims, sent aquesta vegada, Hans l'encarregat d'escollir a les víctimes.

La parella es va traslladar a un pis, en el qual els veïns veien entrar a molts nois però mai sortir a ningú.

Per estrany que sembli, no es va començar a sospitar de la conducta de Haarmann fins l'any 1924. En maig d'aquest any, uns nois que jugaven a les vora del riu Leine van trobar un crani humà, i més tard, van aparèixer

altres dos junt a un estremecedor sac ple d'ossos humans entre els que es trobava altre crani.

Van començar a correr sinistres rumors per la ciutat: es sabia que havien desaparegut molts nois i per altra banda, havia moltes raons per afirmar que s'havia estat venen carn humana al mercat negre. La policia, molt alarmada, fa fer rastrejar el fons del llac, d'on es van extreure en un sol dia més de 500 ossos humans. I per si fos poc, el exàmen d'aquests va revelar que sense dubte pertanyien a 22 cosos diferents, tots ells de joves adolescents.

La nit del diumenge 22 de juny, Haarmann fou detingut sota l'acusació de corrupció de menors. Quan van registrar el seu pis, els agents van trobar les parets plenes de sang humana, a més de roba d'alguns dels joves desapareguts. Davant les evidències, Haarmann va decidir confesar, i es va donar lloc a l'inici d'un judici que conmocionaria a tota Europa.

Començaria el 4 de Desembre de 1924 al Tribunal de Hannover, prellargant-se durant 14 dies i en el que van prestar declaració més de 130 testimonis. Se'l va acusar de 27 delictes d'assassinat. La llista de víctimes, entre els dotze i els divuit anys era tan llarga que quan se la van llegir a Haarmann es va veure obligat a admitir en varies ocasions que no estava molt segur d'aquest. El càlcul de les víctimes efectuat pel propi detingut era molt més elevat, ell estimava que havien sigut unes 40, però no recordava el nombre exacte.

Fritz Haarmann, a pesar de les escenes doloroses quan uns pares indentificaven algún objecte que pertanyia al seu fill mort, no va expressar cap emoció alguna sinó el seu més profund despreci. Segons les pròpies manifestacions de l'assassí els seus crims no eren per treure un benefici de la seva venda, sinó que estava motivat en un moment de frenesí eròtic que em conduïa a matar per satisfer els seus irrefrenables desitjos...

El que finalitzaria d'horroritzar als presents al judici, fou quan va narrar la manera en que acabava amb la vida dels joves: una forta mossegada al coll, per després separar la carn dels ossos, vendre la carn i llençar els restes al riu Leine.

Haarmann temia que se'l considerés un lunàtic i l'enviésin a un centre psiquiàtric, pel que va demanar la pena de mort, i el 15 d'Abril de 1925, com era costum en Alemanya, fou decapitat. En quant al seu company Hans Grans, se'l va condemnar a cadena perpetua, pena posteriorment reduïda a 12 anys de presó.

Durant el judici i fins al moment de l'execució, Haarmann va expressar el seu últim desig: que en la seva tomba figurés la següent inscripció: Aquí descansa l'Exterminador.

7.Glossari.

Parentesc consanguini*: relacions entre familiars

Genotips*Conjunt de factors hereditaris constitucionals d'un individu o d'una espècie

Fenotip* Realització visible del genotip en un determinat ambient

Cromosoma*. Corpúscul de forma fixa que reuneix els grànuls de cromatina en certs moments de la vida cel·lular, el nombre de cromosomes es constant per les cèl·lules d'una mateixa espècie

Serotonina*: hormona

Testosterona* Hormona esteroidea que segrega especialment en el testicle, però també, i en menor quantitat en l'ovari i en la escorça suprarrenal.

Antropologia criminal*: estudi de l'home criminal

Psique* Espírit humà, alma

Compulsió* Impuls que porta a actes, en relació amb idees obsessives, contraris als desitjos conscients del propi individu.

8.Conclusió

La veritat és que aquest treball m'havia de respondre a algunes qüestions que realment s'han quedat sense resposta, però no per falta d'informació...sinò perquè són qüestions intimament lligades amb el que fa l'acte criminal. Jo volia saber què es exactament el que sent, el que pensa..que hi ha al cap de l'assassí just al moment en què li talla el coll a algú, o que era el que sentia Vlad Tepes mentre sentia el patiment de les seves víctimes...o que hi ha al cap de les persones mentre fan mal a un animal innocent que no ha fet res que pogui afectar a la seva vida, pasada o no..

Més que res perquè jo ni ho puc imaginar, ni trobar-li el camí lògic o coherent amb res. No sé ben bé com expressar això..de totes maneres, he llegit coses que abans no sabia i que no imaginava que fos tema d'estudi.

En realitat, he après que al voltat d'un assassí hi han un munt de factors, i que no és tan sols el fet de escollir una víctima i matar-la...és tot un ritual..del qual alguns n'han fet un art, encara que soni fort, deixant al marge el fet pel fet, quan una persona pren tantes molesties, escull el lloc perfecte, la víctima perfecta dins d'un patró...el moment, el procediment, en el qual tot té un significat, un per què, de forma que es relacioni amb una vivència passada, relacionant el fet present amb una interpretació de papers invertits del pasat de tal forma que ell mateix, productor del fet, s'ho creu...no és tasca fàcil dur a terme les fantasies, les visions, les al·lucinacions..No vull que sembli una bojeria el que dic..Hi han assassinats que semblen obres d'art, no vull endinsar-me més.

D'altra banda, he après molts factors que influeixen en la formació d'un assassí, és a dir, un pot néixer amb més o menys predisposició, però serà el ambient en el qual visqui i les experiències que hi tingui les que determinaran que una persona tingui tendències criminals o no.

Un altre fet que no comento garie en la redacció dels punts del treball i és perquè és una conclusió que vaig pensat mentre feia la recerca, és que, i fent referència als assassins que cometen els seus crims en nombre de Déu, o en nombre del Diable...etc.. part de la culpa la té una societat en la qual la religió ha format part de la vida de moltes persones i durant molts anys, abans, per exemple, quan els que manaven et deien que si no els feies cas Déu et castigaria, donant la imatge d'un deu castigador, paper que han agafat després alguns desequilibrats per cometre els seus crims, convençuts realment de que feien un acte del que Deu n'era particip. Els considero com a les màximes d'un sentiment que té relació amb la creença de que Deu ens té aquí per alguna cosa, i que sigui la que sigui l'has de fer, perquè és això el que t'han inculcat.

Bé, he rellegit la meua conclusió i no sé si s'entendrà ben bé allò que vull trasmetre, però per resumir diré que vull que, d'alguna manera, es sapigue que hi han moltes persones a les quals en un moment o altre els ha interessat aquest tema i que han investigat i estudiat que hi havia al darrera, que no és un tema tabú ni res d'això, i que encara que s'avança lentament degut a que és molt difícil penetrar en la ment de les persones, s'avança...i mica en mica es van donant respostes als fets; encara que per les persones que no som criminals, ens costa moltíssim poder entendre un comportament així, o inclòs. Donades unes raons, veure'ls justificats.

9.Bibliografia.

- Per documentar-me en psicologia general vaig entrar en la web d'algunes universitats que tenen a abast de tothom la teoria de les assignatures, tals com Psicologia. Totes aquestes pàgines foren visitades al gener
 - ♦ <http://www.psicologia-online.com/>

- ♦ <http://www.psicocentro.com/cgi-bin/index.asp>
- ♦ <http://www.anpu.es/revista-38.htm>
- El mateix procediment per al psicologia criminal; totes aquestes pàgines foren visitades al gener:
 - ♦ <http://www.sc.ehu.es/scrwwiv/programa/PsicologiaCriminal.pdf>
 - ♦ <http://www.universidadabierta.edu.mx/Biblio/L/Lechuga%20Martin-Ciencias%20penales.htm>
- Per la genètica criminal tot ho he trobat a partir de (visitada al gener) :
 - ♦ www.genaltruista.com

artículos de revistas como

- ◊ La Nación
- ◊ Estrella Digital
- ◊ Brain Briefings
- ◊ The new York Times
- ◊ Crime Times
- Les modalitats les he tret de (visitada al gener)
 - ♦ www.elarchivodelcrimen.com
- Els casos reals de les investigacions fetes per la investigadora Pilar Abeijón (visitada al gener)
 - ♦ <http://asesinos.metropoliglobal.com/>